

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci žalobkyně **Ing. I. L.**, narozené xxxx, bytem Xxxx, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Bubeníčková 42, proti žalovanému **České Republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, IČ 00025429, zastoupenému Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, o zaplacení částky 250.000 Kč, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 24.3.2016 č. j. 6 C 65/2015-153,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I. a III. **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce 8.228 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Bubeníčková 502/42.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví označeným rozsudkem stanovil soud I. stupně žalovanému povinnost, aby zaplatil žalobkyni částku 150.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 16.2.2015 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.).

Dále soud I. stupně žalobu ohledně částky 100.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky za dobu od 16.2.2015 do zaplacení zamítl (výrok II.) a žalovanému stanovil povinnost, aby žalobkyni nahradil náklady řízení ve výši 44.953 Kč rovněž do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Proti tomuto rozsudku, a to proti jeho výrokům I. a III., se odvolal žalovaný, který vytkl soudu I. stupně zejména, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku soudu I. stupně a poukázal rovněž na existenci odvolacích důvodů ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. b) a c) o.s.ř. Poukázal na to, že soud I. stupně posuzoval nesprávně žalobkyní uplatněný nárok zčásti podle občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013 a zčásti podle zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci, přičemž podle jeho názoru je tento zákon ve vztahu k občanskému zákoníku zákonem zvláštním, a bylo proto zapotřebí postupovat výlučně podle něho. Namítl dále, že soudem I. stupně přiznaná částka jako zadostiučinění je nepřiměřeně vysoká a neodpovídá okolnostem daného případu, neboť podle jeho názoru je v této věci postačující poskytnutá omluva. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, z něhož vyplývá, že medializace případu je prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a státu nelze přičítat k tíži, že princip presumpce neviny byl narušen sdělovacími prostředky. Zdůraznil, že žalobkyně po celou dobu trestního stíhání vykonávala svou funkci, v níž zůstala i po jeho skončení, a negativní chování některých jejích spolupracovníků vycházelo z jejich osobních pohnutek a existovalo ještě před tím, než bylo trestní stíhání vůbec zahájeno. Poukázal dále na to, že žalobkyní tvrzený zásah do rodinného života nebyl prokázán, stejně jako zásah do její zdravotní sféry. Provedené srovnání s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 11 C 19/2014 je naprosto nepřiléhavé a v posuzované věci z něj nelze vycházet. Výše přiznaného zadostiučinění je navíc dle názoru žalovaného nedostatečně zdůvodněna, neboť není vůbec zřejmé, jak k ní soud došel. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. a III. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně, aby rozsudek soudu I. stupně v napadené části změnil tak, že žalobu zamítne.

Ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného žalobkyně uvedla, že s námitkami a argumenty v odvolání uvedenými nesouhlasí. Žalovaný si podle jejího názoru nesprávně vykládá právní režim, který byl soudem I. stupně v této věci použit a podle něhož byl uplatněný nárok posouzen, a navíc zcela pomíjí ustanovení § 26 odst. 1 zákona č. 82/1989 Sb. Z odůvodnění rozsudku je naprosto jasné, že soud I. stupně v první řadě posoudil uplatněný nárok zcela správně podle speciálního předpisu, tedy zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Uvedla dále, že odkaz soudu I. stupně na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 11 C 19/2014 pro účely srovnání s jiným skutkově co nejbližším případem není na závadu, tento odkaz má pouze podpůrný charakter, přičemž soud I. stupně hodnotil posuzovaný případ žalobkyně samostatně s přihlédnutím k jeho konkrétním okolnostem. Žalobkyně dále poukázala na některá rozhodnutí Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, která se zabývají obdobnou problematikou, tedy zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu, a rozhodně nesouhlasila s názorem žalovaného, že přiznaná částka je nepřiměřeně vysoká, neboť zásah do její osobnostní sféry byl prokázán v dosti podstatné intenzitě. S ohledem na rozsah utrpěné újmy proto nemůže být poskytnutí omluvy v žádném případě dostačující. Soud I. stupně podle jejího názoru zcela správně ve svém rozhodnutí přihlédl k medializaci celého případu a uvedla, že rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, na který poukazoval žalovaný, nelze zcela mechanicky aplikovat na daný případ. Podle jejího názoru soud I. stupně dostatečně v odůvodnění uvedl, jak dospěl k částce 150.000 Kč, kterou žalobkyni přiznal, a jakými úvahami byl při tom veden. Takto přiznaná částka je

za daných okolností podle jejího názoru minimální. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených částech potvrdil.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací posoudil odvolání žalovaného jako včasné, podané osobou k tomu oprávněnou, jako přípustné a řádné (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 201, ust. § 202 odst. 2 a contrario a ust. § 205 odst. 1 a 2 téhož zákona). Odvolací důvody, které žalovaný uplatnil ve svém odvolání, lze podle názoru odvolacího soudu podřadit pod ust. § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o.s.ř., tedy, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí věci, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Odvolací důvody vyplývající z ust. § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly žalovaným v jeho odvolání tvrzeny a z obsahu spisu je odvolací soud ani nezjistil. Poté, co odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v odvolání napadených částech, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Nutno ještě dodat, že výrok II. rozsudku, jimiž soud I. stupně zamítl žalobu ohledně částky 100.000 Kč s příslušenstvím, nebyl napaden odvoláním žalobkyně ani žalovaného, který jej z povahy věci ani napadnout nemohl, proto tento výrok nabyl samostatně právní moci a odvolací soud je nepřezkoumával (ust. § 206 odst. 2 o.s.ř.).

Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že se žalobkyně podanou žalobou domáhala po žalovaném zaplacení částky 250.000 Kč s příslušenstvím jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí vznikla tím, že proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti, které však bylo následně zastaveno s odůvodněním, že skutek, pro který se trestní stíhání vedlo, není trestným činem, a které znamenalo zcela zásadní a devastační zásah do jejího života a osobnostní sféry. Újma jí byla způsobena žalovaným při výkonu veřejné moci, výzvu k její náhradě však žalovaný, u něhož uplatnila nárok dne 15.8.2014, ponechal bez odezvy. Žalovaný připustil, že u něj žalobkyně uplatnila nárok na poskytnutí náhrady za nemajetkovou újmu ve výši 250.000 Kč ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. za nezákonné rozhodnutí v souvislosti s trestním stíháním vedením proti její osobě, připustil rovněž, že k vydání takového nezákonného rozhodnutí skutečně došlo a že se za to po podání žaloby žalobkyni písemně omluvil, nicméně podle jeho názoru je konstatování porušení práva plnohodnotnou formou zadostiučinění a jako morální satisfakce je v této věci zcela dostačující, neboť zásah do osobnostní sféry žalobkyně nebyl natolik intenzivní, aby odůvodňoval peněžitou satisfakci. Za této situace soud I. stupně správně zkoumal, zda jsou v této věci splněny zákonné podmínky odpovědnosti žalovaného za žalobkyni tvrzenou vzniklou nemajetkovou újmu ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 89/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci ve znění pozdějších předpisů a zda žalobkyni náleží přiměřené zadostiučinění a případně v jaké formě a v jaké výši.

Z důkazů ve věci provedených vzal odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně za prokázáno, že usnesením ze dne 8.4.2013 č. j. KRPB- 66337-21/TČ-2013-060081-KADL bylo vůči žalobkyni zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, neboť byla obviněna ze spáchání trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle ust. § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 účinného do 31.12.2009, za nějž bylo možno uložit trest odnětí svobody s horní hranicí tří let nebo trest zákazu činnosti. Tohoto trestného činu se měla žalobkyně dopustit jako xxxv souvislosti s havarijním stavem dvou budov v Hodoníně a jejich následnou demolicí, čímž měla vzniknout městu Hodonín

mnohamilionová škoda. Usnesením Okresního státního zastupitelství v Hodoníně ze dne 21.1.2014 č. j. ZT 84/2013-208 však bylo trestní stíhání žalobkyně podle ust. § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu zastaveno z důvodu, že skutek, pro který bylo trestní stíhání vedeno, není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Trestní stíhání žalobkyně neslo určité znaky šikanózního postupu z důvodů, které správně zjistil soud I. stupně a které popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž odvolací soud odkazuje, a trvalo cca deset měsíců. Případ byl medializován zprávou České televize publikované na jejich internetových stránkách dne 4.7.2013 a rovněž její reportáží z téhož dne a dále např. v článku ze dne 20.4.2013 uveřejněném na internetovém serveru Hodonínský deník a v následných diskusních příspěvcích. Probíhající trestní stíhání mělo na žalobkyni negativní dopad, neboť ovlivnilo zejména její psychické zdraví. Byla nervózní, pod tlakem a ve stresu, v důsledku čehož začala hodně kouřit, výrazně zhubla, trpěla nechutenstvím, objevily se u ní žaludeční potíže a špatně spala. Celá situace se promítala negativně i v sociálních vztazích, neboť žalobkyně se vyhýbala kolektivním aktivitám, byly poznamenány i její vztahy na pracovišti, neboť lidé se k ní chovali odtažitě a nepříjemně, byť z funkce xxxx odvolána nebyla a byť bylo zjištěno, že určité napětí mezi ní a některými spolupracovníky existovalo již před zahájením uvedeného trestního stíhání. I když jí rodina v tomto nesnadném období podporovala a stála za ní a dokonce v její prospěch byla sepsána petice, kterou podepsalo asi 800 občanů, celá záležitost spojená s trestním stíháním ji velmi zasáhla, a i když bylo posléze trestní stíhání vůči ní zastaveno, veřejně očištěna nebyla. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně uplatnila u žalovaného přípisem ze dne 15.8.2014 nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., a to na vyplacení přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu z nesprávného výkonu veřejné moci ve výši 250.000 Kč. Stanoviskem ze dne 7.4.2015 žalovaný žalobkyni sdělil, že se omlouvá za pozdní vyřízení její žádosti o náhradu škody způsobené trestním řízením a konstatoval, že v trestním řízení vedeném proti ní došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. za což se omlouvá, a toto konstatování a takto vyslovenou omluvu považuje dostačující zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy.

Výše zjištěný a popsáný skutkový stav vyplývá z provedených důkazů zcela nepochybně a v postačujícím rozsahu, přičemž v podrobnostech odkazuje odvolací soud pro stručnost na přílehlavé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, s nímž se ztotožnil a nemá, co by k němu dodal.

Podle ust. § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 89/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci (dále jen zákon), odpovídá stát za škodu, kterou způsobily státní orgány.

Podle ust. § 5 zákona odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Dle ust. § 31a odst. 1 téhož zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Po podřazení shora zjištěného skutkového stavu pod citovaná ustanovení zákona dospěl odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně k závěru, že žaloba je důvodná. Bylo zjištěno,

ostatně o tom nebylo ani mezi účastníky sporu, že rozhodnutí o zahájení trestního stíhání vůči žalobkyni bylo nezákonné, že žalobkyně uplatnila předběžně svůj nárok u žalovaného, který jí poskytl podle ust. § 31a odst. 1 a 2 morální satisfakci v podobě omluvy za takto způsobenou nemajetkovou újmu a že předmětná žaloba byla podána včas při zachování šestiměsíční lhůty vyplývající z ust. § 15 odst. 2 zákona.

Jelikož mezi účastníky zůstala spornou otázkou formy zadostiučinění, která žalobkyni za předmětnou vzniklou nemajetkovou újmu náleží, zabýval se soud I. stupně správně otázkou, zda žalovaným poskytnutá morální satisfakce ve formě konstatování porušení práva a omluvy je s ohledem na újmu, která žalobkyni trestním stíháním vznikla, zadostiučiněným postačujícím. Po přezkoumání této otázky přisvědčil odvolací soud závěru soudu I. stupně, že vyslovení nezákonnosti rozhodnutí policejního orgánu a omluva, tedy forma morální satisfakce poskytnutého zadostiučinění se v této věci s přihlédnutím ke zjištěným konkrétním okolnostem případu jeví jako nedostatečná. I podle názoru odvolacího soudu byl zjištěn zásah do osobnostních práv žalobkyně natolik intenzivní, že odůvodňuje přiznání náhrady za takto vzniklou nemajetkovou újmu v penězích.

Nutno zdůraznit, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu zabývajících se obdobnou problematikou, např. z rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, s jehož závěry se odvolací soud ztotožňuje a nemá důvod jakkoli se od nich odchylovat, že výše citované ustanovení § 31a zákona je normou se značně neurčitou hypotézou a je na soudu, aby se v každém jednotlivém případě v návaznosti na zjištěné skutkové okolnosti zabýval skutečnostmi významnými pro určení výše náhrady za vzniklou nemajetkovou újmu, tedy povahou trestní věci, délkou trestního řízení a následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Nutno zohlednit i okolnosti zahájení trestního stíhání, které v této věci nesly znaky šikanózního postupu policejního orgánu vůči žalobkyni, a rovněž i důvody, pro které došlo k zastavení trestního stíhání. V této souvislosti odkazuje odvolací soud na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08, z něhož je zřejmé, že hledisko způsobené nemajetkové újmy je nejintenzivněji naplněno v případech, kdy nebylo prokázáno, že skutek, pro který je obviněný stíhán, není trestným činem, což je i případ žalobkyně v posuzované věci. Na druhé straně nutno zohlednit, že v této věci bylo trestní stíhání žalobkyně zastaveno ve fázi před podáním obžaloby, takže nepokračovalo další fází trestního řízení vedeného před soudem, a nebyl zjištěn (ani tvrzen) excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení spočívající v nějakém nevybíravém či urážlivém chování vůči žalobkyni. Podle názoru odvolacího soudu se soud I. stupně v této věci zabýval správně výše uvedenými kritérii při úvaze o poskytnutém zadostiučinění a správně uzavřel, že žalobkyně prokázala poměrně vysokou intenzitu vzniklé nemajetkové újmy (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 nebo sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

I když byla žalobkyně původně stíhána pro trestný čin méně závažný a vedené trestní řízení netrvalo nepřiměřeně dlouho, bylo nutno přihlédnout k tomu, že trestní stíhání mělo nepochybně velmi negativní dopad na pracovní i osobní život žalobkyně, neboť z titulu své funkce byla v postavení veřejně činné osoby, přicházela běžně do styku s veřejností a předmětná kauza se týkala hospodářských zájmů města Hodonína, takže byla předmětem veřejného zájmu. Veřejnost byla o případu informována, což ovlivnilo způsob, jakým byla žalobkyně veřejností vnímána. Rovněž v práci byl na žalobkyni vyvíjen v souvislosti se zahájeným trestním stíháním tlak, který se stupňoval, byť ve funkci xxxsetrvala. V souvislosti s trestním stíháním měla žalobkyně nepochybně problémy i v osobním životě a projevíly se i na jejím zejména psychickém zdraví. Negativní vlivy pociťovala v sociálním styku, ve svém vnitřním prožívání, její životní pohoda byla zcela nepochybně na dlouhou

dobu narušena. I Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 590/08 dospěl k závěru, že „každé trestní stíhání ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché“. Trestní stíhání žalobkyně tak mělo na její osobnostní sféru bezpochyby nezanedbatelný dopad.

Pokud jde o výši zadostiučinění, ze zákona i z judikatury Nejvyššího soudu je zřejmé, že ji nelze stanovit paušálně pro každý případ zastavení trestního stíhání a není možná ani žádná matematická pomůcka při stanovení této výše právě s ohledem na různorodost případů a jejich konkrétní okolnosti, které se musí zohledňovat. V této věci se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že s ohledem na zjištěný rozsah a intenzitu dopadu jednotlivých zásahů do osobnostní sféry žalobkyně v důsledku uvedeného nezákonného trestního stíhání je částka 150.000 Kč zcela přiměřená a odpovídající vzniklé nemajetkové újmě, která má tuto újmu žalobkyni kompenzovat. I v tomto směru přisvědčil odvolací soud přílehlavému odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, s nímž se ztotožnil a nemá, co by k němu dodal.

Je zřejmé, že soud I. stupně v této věci správně a dostatečně zjistil skutkový stav, který rovněž zcela správně právně posoudil. Námitky žalovaného, které vznesl ve svém odvolání, jsou tak nepřiléhavé. K namítanému nesprávnému právnímu posouzení věci odvolací soud uvádí, že soud I. stupně správně věc posoudil podle zvláštního právního předpisu, kterým je v této věci zákon č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci a na tom nemění nic ani skutečnost, že ve smyslu ust. § 26 tohoto zákona subsidiárně použil občanský zákoník, v této věci správně ve znění do 31.12.2013 (ust. § 3028 odst. 3 nového o.z. a ust. § 3079 odst. 1 téhož zákona, neboť k tvrzené skutečnosti zakládající právo na náhradu nemajetkové újmy došlo před 1.1.2014), a to vzhledem k tomu, že zákon o odpovědnosti státu neobsahuje komplexní úpravu všech otázek, které se k problematice odpovědnosti státu při výkonu veřejné moci vztahují. Odvolací soud nepřisvědčil námitce žalovaného ani v tom, že rozsudek soudu I. stupně je nepřezkoumatelný, neboť podle názoru odvolacího soudu odůvodnění rozsudku odpovídá zcela ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř., neboť z něj je zřejmé, které skutečnosti má soud I. stupně za prokázány, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Na rozdíl od žalovaného je odvolací soud názoru, že soud I. stupně odůvodnil své rozhodnutí zcela přesvědčivě a dostatečným způsobem. Na tom nemění nic ani to, že pro srovnání odkázal na tehdy dosud nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2. Není důvodná ani námitka žalovaného, že státu nelze klást k tíži medializaci celého případu, neboť mezi medializací a vzniklou újmou není příčinná souvislost. Je sice pravda, že uvedený závěr vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu, na který žalovaný odkazoval, nicméně pouze v obecné rovině v souvislosti s tím, že v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší soud rozvinul své úvahy o tom, které okolnosti a hlediska soud zkoumá při úvaze o poskytnutém zadostiučinění s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. Tento závěr proto nelze bez dalšího vztahovat na všechny obdobné případy poskytnutého zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Naopak nelze nevidět, že z téhož rozhodnutí Nejvyššího soudu je zřejmé, že v určitých případech mediální vyjadřování může umocnit újmu poškozeného, a medializace tak může být poskytnutí zadostiučinění relevantní skutečností (např. i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010). Nutno k tomu ovšem zdůraznit, že medializace případu je pouze jedním z mnoha hledisek, a nikoli hlediskem jediným, k nimž soud při úvaze o poskytnutí zadostiučinění případně přihlíží.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zřejmé, že soud I. stupně v této věci zcela správně a v souladu se závěry vyplývajícími z obdobné judikatury Nejvyššího soudu vymezil okolnosti významné pro určení formy zadostiučnění za újmu způsobenou žalobkyní a náležitě se zabýval všemi kritérii rozhodnými pro stanovení jeho výše. V návaznosti na to pak správně uzavřel, jak již bylo výše uvedeno, že zadostiučnění ve formě peněžní satisfakce ve výši 150.000 Kč je zcela přiměřené intenzitě újmy, kterou žalobkyně v důsledku nezákonného rozhodnutí žalovaného utrpěla a které se jí má z hlediska obecné slušnosti dostat. Odvolací soud se s tímto rozhodnutím soudu I. stupně zcela ztotožnil. Jelikož je rozhodnutí soudu I. stupně správné i ohledně požadovaného příslušenství, odvolací soud je v napadené části za použití ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 téhož zákona, podle nichž v odvolacím řízení úspěšné žalobkyni přísluší právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které byly tvořeny jejími náklady spojenými s právním zastoupením. Advokát žalobkyně učinil v odvolacím řízení dva úkony právní služby, a to sepis vyjádření k odvolání žalovaného a účast u odvolacího jednání, náleží mu proto odměna za tyto dva úkony, a to ve výši 3.100 Kč za každý úkon (ust. § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění – dále jen AT – ve spojení s ust. § 7 bod 5 téže vyhlášky). K tomu jí náleží paušální náhrada hotových výloh za dva úkony právní služby po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 AT), celkem tedy náklady právního zastoupení činí 6.200 Kč. Jelikož advokát žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), je zapotřebí navýšit takto vzniklé náklady odvolacího řízení o 21 % DPH, neboť i DPH patří k nákladům odvolacího řízení (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.). Náklady odvolacího řízení žalobkyně navýšené o DPH tak představují částku 8.228 Kč, k jejímuž zaplacení zavázal odvolací soud neúspěšného žalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž lhůta ke splnění uložené povinnosti a platební místo jsou odůvodněny ustanoveními § 160 odst. 1 o.s.ř., § 149 odst. 1 a § 211 téhož zákona.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku n e n í odvolání přípustné.*

Proti tomuto rozsudku l z e podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Okresního soudu v Hodoníně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas to, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, m ů ž e se oprávněná strana domáhat jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

Brno 18. července 2017

JUDr. Jaroslav Burian, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brázdová